

Nora Roberts

De zoektocht

1

Op een kille ochtend in februari, toen een nevelige regen de ramen besloeg, bedreven Devin en Rosie Cauldwell loom de liefde. Het was de derde dag van hun week vakantie, en de tweede maand dat ze een tweede kind probeerden te verwekken. Hun zoontje Hugh van drie was het resultaat van een lang weekend op het eiland Orcas in San Juan County en – naar Rosies stellige overtuiging – van een regenachtige middag en een fles pinot noir.

Dat succes hoopten ze te herhalen met een tweede bezoekje aan Orcas, en ze gaven zich blijmoedig over aan hun taak terwijl hun peuter met zijn geliefde Wubby in de kamer ernaast lag te slapen.

Het was nog te vroeg voor wijn, maar Rosie beschouwde de zachte regen als een gunstig voorteken.

Terwijl ze dicht naast elkaar lagen, ontspannen en warm dankzij de seks, glimlachte ze.

‘Van wie kwam het beste idee ooit?’

Devin kneep even in haar billen. ‘Van jou.’

‘Nou, ik kreeg er net nog eentje.’

‘Ik vrees dat ik eerst een paar minuutjes rust nodig heb.’

Lachend draaide ze zich om, en ze ging half op zijn borst liggen. ‘Niet de hele tijd aan seks denken, meneertje Viespeuk,’ zei ze met een grijns.

‘Daar heb ik ook een paar minuutjes voor nodig.’

‘Pannenkoeken. Die hebben we nodig. Regenachtige ochtend, knus huisje. Dat vraagt gewoon om pannenkoeken.’

Met samengeknepen ogen keek hij haar aan. ‘Wie gaat bakken?’

‘We zullen erom spelen.’

Ze ging naast hem zitten om de uitkomst volgens de aloude Cauld-

well-traditie te laten bepalen door Steen, Papier, Schaar, twee uit drie.

‘Verdorie,’ mompelde ze toen hij haar schaar vermorzelde met zijn steen.

‘Talent verloochent zich niet.’

‘Op je bolle hoofd. Maar je hebt eerlijk gewonnen, en bovendien moet ik plassen.’ Ze boog zich voorover om hem een smakzoen te geven en sprong toen uit bed. ‘Ik ben dol op vakantie,’ zei ze, en ze rende naar de badkamer.

Ze was vooral dol op deze vakantie met haar twee knappe kerels, dacht ze. Als het bleef regenen of als het nog harder ging regenen, zouden ze binnen spelletjes doen. Maar als het weer beter werd, konden ze Hugh misschien in het kinderzitje zetten en een stuk gaan fietsen of een lange wandeling maken.

Hugh vond het hier heerlijk. Hij was gek op de vogels, het meer, de herten die ze hadden gezien, en natuurlijk op alle konijnen, broertjes van zijn trouwe Wubby.

Misschien zou hij in de herfst een eigen broertje hebben. Ze ovuleerde. Niet dat ze helemaal werd geobsedeerd door zwanger worden, maar dagen tellen was iets anders dan een obsessie, vond ze. Ze deed haar door de slaap en de seks verwarde haar in een staart. Dat betekende alleen dat je je bewust was van jezelf.

Ze pakte snel een sweatshirt en een flanellen broek en wierp een blik op Devin die weer in slaap was gedommeld.

Ze was ervan overtuigd dat ze doel hadden getroffen.

Opgetogen door dat vooruitzicht, trok ze dikke sokken aan en daarna keek ze op haar horloge dat ze op de toilettafel had gelegd.

‘Jeetje, het is al acht uur geweest. Blijkbaar was Hugh gisteravond doodmoe, anders zou hij niet tot zo laat blijven slapen.’

‘Dat komt vast door de regen,’ mompelde Devin.

‘Ja, dat denk ik ook.’

Toch stapte ze hun kamer uit om naar die van Hugh te gaan, zoals ze elke ochtend deed, of ze nou thuis was of ergens anders. Ze liep zachtjes om hem niet wakker te maken, want ze beschouwde het als een extraatje om een kop koffie te kunnen drinken voor ze die dag de eerste keer ‘Mama’ zou horen.

Ze keek om het hoekje van de deur, in de verwachting hem dicht tegen zijn speelgoedkonijn te zien liggen. Van het lege bed raakte ze niet in paniek. Hij kon best zijn opgestaan om te plassen, net zoals zij had gedaan. Het ging hartstikke goed met Hughs zindelijkheidstraining.

Zelfs toen ze hem niet in het kleine toilet op de gang aantrof, raakte ze niet in paniek. Hij werd altijd vroeg wakker, daarom hadden ze hem aangemoedigd om eerst wat te gaan spelen voor hij hen wakker maakte. Meestal hoorde ze hem wel tegen zijn speelgoed praten of spelen met zijn autootjes, maar ze was een beetje afgeleid door de vakantieseks.

Jezus, dacht ze toen ze de trap af liep. Stel je voor dat hij bij hen naar binnen had gekeken net toen ze het deden? Nee, dan was hij de kamer in gekomen en had hij gevraagd wat voor spelletje ze aan het doen waren.

Half lachend liep ze de mooie woonkamer in, in de verwachting haar knulletje op de grond te zien zitten, omringd door zijn speeltjes.

Toen dat niet het geval was, voelde ze de eerste vingers van onrust in haar keel kriebelen.

Ze riep zijn naam en liep een stuk harder, op haar sokken glijdend over de hardhouten vloeren.

De paniek overviel haar, als een mes in haar buik.

De keukendeur stond wijd open.

Iets na negenen arriveerde Fiona Bristow bij het mooie vakantiehuisje midden in het Nationale Park Moran. De regen siste meer op de grond dan hij kletterde, maar wel heel gestaag, waardoor het spoorzoeken modderig zou zijn. Ze gebaarde dat haar partner in de pick-up moest blijven en stapte uit om een van de plaatselijke hulpsheriffs aan te spreken.

‘Davey.’

‘Hoi, Fie. Dat is snel.’

‘Ik was in de buurt. De anderen zijn onderweg. Gaan we het huis gebruiken als basiskamp, of moeten we ons ergens anders installeren?’

‘We gaan het huis gebruiken. Je wilt vast zelf met de ouders praten, maar ik zal je even de belangrijkste informatie geven. Hugh Cauldwell, drie jaar oud, blond haar en blauwe ogen. Hij is voor het laatst gezien in zijn Spiderman-pyjama.’

Fiona zag dat zijn mond een beetje verstrakte. Davey had een zoontje dat ongeveer even oud was als Hugh en ze vermoedde dat die ook een Spiderman-pyjama had.

‘De moeder merkte rond kwart over acht dat hij weg was,’ ging Davey verder. ‘Ze zag dat de achterdeur openstond. Geen sporen van braak of een insluiper. De moeder heeft de vader gealarmeerd. Ze hebben direct de politie gebeld en zijn in de buurt gaan rondrennen en hebben zijn naam geroepen.’

Allerlei extra sporen makend, dacht Fiona. Maar dat kon je hen niet kwalijk nemen.

‘We hebben het huis en het terrein doorzocht, om er zeker van te zijn dat hij zich niet gewoon had verstoppt.’ Davey keek naar Fiona terwijl de regen van de klep van zijn pet droop. ‘Hij is niet binnen en zijn moeder zegt dat hij zijn speelgoedkonijn bij zich heeft. Daar slaapt hij mee en hij neemt het overal mee naartoe. De boswachters helpen mee om hem te zoeken. McMahon en Matt zijn ook bezig,’ zei hij, doelend op de sheriff en de jonge hulpsheriff.

‘McMahon heeft me toestemming gegeven om jouw eenheid te bel-
len en mij toegewezen aan het basiskamp.’

‘We zullen alles opzetten en beginnen. Als je het goedvindt, wil ik graag met de ouders praten.’

Hij wees op het huis. ‘Ze zijn bang, wat natuurlijk te begrijpen is, en ze willen naar buiten om hem te zoeken. Misschien kun jij me helpen om ze dat uit hun hoofd te praten.’

‘Ik zal zien wat ik kan doen.’ Nu ze daar toch aan dacht, liep ze terug naar haar wagen en deed het portier open voor haar partner. Peck sprong naar buiten en liep samen met Davey en haar naar het huis.

Toen Davey knikte, liep Fiona naar het stel dat dicht bij elkaar op de bank zat. De twee mensen kwamen overeind en de vrouw hield een rood brandweerautootje in haar hand geklemd.

‘Meneer en mevrouw Cauldwell, ik ben Fiona Bristow van de Honden zoek- en reddingsbrigade. Dit is Peck.’ Ze legde haar hand op de kop van de chocoladebruine labrador. ‘De rest van mijn team is onderweg. We gaan helpen bij de zoektocht naar Hugh.’

‘U moet gaan. U moet nu gaan. Hij is nog maar drie.’

‘Ja, mevrouw. De rest van mijn team kan hier elk moment zijn. Het zou fijn zijn als ik eerst wat informatie krijg.’

‘We hebben de politie en de boswachters alles al verteld.’ Devin keek naar het raam. ‘Ik moet naar buiten om hem te zoeken. We verspillen onze tijd hier.’

‘Geloof me, meneer Cauldwell, de politie en de boswachters doen hun uiterste best om Hugh te vinden. Ze hebben ons gebeld omdat de zoektocht naar hem de hoogste prioriteit heeft. Wij zullen samenwerken met de politie en de boswachters. Wij zijn ervoor opgeleid en ons enige doel is het vinden van uw zoontje. Maar ik moet er wel zeker van zijn dat ik alle informatie heb, zodat we onze hulpmiddelen zo optimaal mogelijk kunnen inzetten. U merkte om kwart over acht dat Hugh er niet was?’

Er welden nieuwe tranen op in Rosies ogen. ‘Ik had eerder bij hem moeten gaan kijken. Hij wordt bijna nooit later wakker dan zeven uur. Was ik maar...’

‘Mevrouw Cauldwell... Rosie,’ verbeterde Fiona zich. Ze gebruikte de voornaam om troost te bieden. ‘Je moet niet jezelf de schuld geven. Kleine jongetjes zijn nieuwsgierig, toch? Is Hugh wel eens eerder in zijn eentje het huis uit gegaan?’

‘Nee, nog nooit. Ik dacht dat hij naar beneden was gegaan om te spelen, en toen kon ik hem niet vinden en ben ik teruggegaan naar de keuken. En de deur stond... open. Wijd open. En ik kon hem niet vinden.’

‘Misschien kun je me dat laten zien.’ Fiona gaf Peck het teken dat hij haar moest volgen. ‘Is hij in pyjama?’

‘Ja, die van Spiderman. Hij moet koud, nat en bang zijn.’ Haar schouders schokten toen ze naar de keuken gingen. ‘Ik begrijp niet wat jij kunt doen wat de politie niet kan.’

‘Wij zijn een andere hulpdienst en Peck is hiervoor getraind. Hij heeft meegeholpen bij tientallen zoektochten.’

Rosie wreef de tranen van haar wangen. ‘Hugh is gek op honden. Hij houdt van dieren. Als de hond blaft, hoort hij het misschien en komt hij terug.’

Fiona deed er het zwijgen toe, maar ze opende de achterdeur en hurkte neer om het terrein te bekijken vanuit het oogpunt van een jochie van

drie. Houdt van dieren. ‘Je ziet hier vast veel dieren. Herten, vossen, konijnen.’

‘Ja, inderdaad. Het is heel anders dan in Seattle. Hij vindt het heerlijk om uit het raam te kijken of om op de veranda te staan. En we hebben gewandeld en gefietst.’

‘Is Hugh verlegen?’

‘Nee, helemaal niet. Hij is avontuurlijk en open. O, god.’

Instinctief sloeg Fiona een arm om Rosies trillende schouders. ‘Rosie, als je het goedvindt, ga ik wat dingen klaarzetten in de keuken. Jij moet vijf dingen voor me halen die Hugh onlangs heeft gedragen. Zijn sokken van gisteren, ondergoed, t-shirt, dat soort dingen. Vijf kleine kledingstukken. Probeer ze niet aan te raken. Stop ze hier maar in.’

Fiona haalde plastic zakjes uit haar tas.

‘Onze eenheid bestaat uit vijf zoekteams. Vijf begeleiders, vijf honden. We zullen allemaal iets van Hugh gebruiken om de honden zijn geur te laten ruiken.’

‘Vinden ze... Vinden ze zijn spoor dan?’

Het was eenvoudiger om dat te beamen dan om alles te vertellen over het ruiken van de lucht, geurkegels en losgelaten huidschilfers. De jongen was al ruim een uur weg. ‘Ja, precies. Heeft hij een lievelingssnoepje? Iets waar hij echt dol op is, iets wat je hem geeft als hij lief is geweest?’

‘Bedoel je...’ Rosie streek over haar haren en keek wezenloos om zich heen. ‘Hij is gek op winegums.’

‘Geweldig. Heb je die in huis?’

‘Ik... Ja.’

‘Zou je de kleren en de winegums willen halen?’ vroeg Fiona glimlachend. ‘Dan ga ik alles in gereedheid brengen. Ik hoor mijn team, dus ik ga alles klaarzetten.’

‘Oké. Oké. Alsjeblieft... Hij is nog maar drie.’

Rosie rende de keuken uit en Fiona wisselde een korte blik met Peck. Daarna ging ze alles klaarzetten.

Toen haar team binnenkwam, zowel de mensen als de honden, lichtte ze hen in en wees ze iedereen een sector toe terwijl ze haar kaarten bestudeerde. Ze kende het gebied als haar broekzak.

Het was een paradijs voor mensen die op zoek waren naar rust en een

moie omgeving, dacht ze. Voor mensen die wilden ontsnappen aan straten, druk verkeer, gebouwen en grote mensenmassa's. Maar voor een verdwaald jongetje was het een wereld vol gevaren. Kreken, meren, rotsen.

Meer dan vijfenveertig kilometer wandelpad en ruim tweeduizend hectare bos die een driejarige en zijn speelgoedkonijn konden opslokken.

'Het motregent flink, dus we houden de zoekcoördinaten dicht bij elkaar en we bestrijken dit terrein.' Als operationeel veldleider gaf Fiona hun secties aan op de kaart, terwijl Davey informatie op een groot, wit bord schreef. 'We zullen een stukje overlappen met de andere teams, maar laten we voor een goede communicatie zorgen zodat we niet over onze eigen voeten struikelen.'

'Hij zal onderhand nat en koud zijn.' Meg Greene, een moeder van twee kinderen die onlangs oma was geworden, keek haar man Chuck aan. 'Arm knulletje.'

'En een kind van die leeftijd heeft geen enkel richtinggevoel. Die loopt alle kanten op.' Met een frons controleerde James Hutton zijn radio.

'Misschien wordt hij moe en gaat hij ergens liggen om te slapen.' Lori Dyson knikte naar haar Pip, haar Duitse herder. 'Ook als hij de mensen die naar hem op zoek zijn niet hoort roepen, dan ruiken onze jongens hem wel.'

'Dat is de bedoeling. Heeft iedereen zijn coördinaten? Zijn de radio's en rugzakken gecontroleerd? Zorg dat je je kompaspeilingen goed bijhoudt. Omdat Mai een spoedoperatie had, is Davey de enige operationele basiskampleider. Dus we melden ons bij hem terwijl we onze sector uitkammen.'

Ze zweeg toen de Cauldwells binnenkwamen.

'Ik heb...' Rosies lip trilde. 'Ik heb de dingen waar je om vroeg.'

'Heel fijn.' Fiona liep naar haar toe en legde haar handen op de schouders van de doodsbange moeder. 'Blijf positief denken. Voor de mensen hier telt maar één ding: Hugh vinden en veilig thuisbrengen.'

Ze pakte de plastic zakken en gaf ze aan haar teamleden. 'Goed, laten we hem gaan zoeken.'

Samen met de anderen liep ze naar buiten en ze deed haar rugzak om. Peck stond naast haar en alleen aan de lichte rilling van zijn lijf was te zien dat hij popelde om aan de slag te gaan. De anderen en zij gingen uit-een om naar de hun toegewezen sector te vertrekken en net als haar teamleden zette ze haar kompaspeiling in.

Ze opende haar plastic zak waar een sokje in zat en hield hem voor Pecks neus.

‘Dit is Hugh. Het is Hugh. Hugh is nog maar een klein jongetje, Peck. Dit is Hugh.’

Hij snoof enthousiast, een hond die wist wat zijn taak was. Hij keek naar haar op, rook nog een keer, en keek haar toen diep in de ogen. Zijn lijf trilde alsof hij wilde zeggen: goed, ik heb het. Aan de slag!

‘Zoek Hugh.’ Ze voegde haar handsignaal eraan toe, en Peck stak zijn neus in de lucht. ‘We gaan Hugh zoeken, Peck.’

Ze wachtte en keek toe terwijl hij snoof en rondjes liep. Ze liet hem voorop gaan, al snuffelend en rondlopend. De gestage motregen vormde een hindernis, maar Peck deed het goed in de regen.

Ze bleef waar ze was en sprak hem bemoedigend toe terwijl hij de lucht opsnooft en de regen op zijn felgele windjack kletterde.

Toen hij naar het oosten liep, volgde ze hem het dichter wordende bos in.

Met zijn vijf jaar was Peck een oude rot in het vak. Hij was een chocoladebruine labrador van eenendertig kilo en hij was sterk, slim en onvermoeibaar. Fiona wist dat hij urenlang, in alle omstandigheden, op elk denkbaar terrein, zou zoeken naar levenden of doden. Dat hoefde ze hem alleen maar te vragen.

Samen liepen ze door het dichte woud, over grond die zacht en zompig was, bedekt met naalden van de hoge douglassparren en oude cederbomen, over en langs kluitjes paddenstoelen en boomstronken die bedekt waren met welig tierend, groen mos en braamstruiken met scherpe doorns. Tijdens hun zoektocht hield Fiona de lichaamstaal van haar partner in de gaten, ze maakte aantekeningen van de oriëntatiepunten in het landschap en controleerde haar kompas. Om de paar minuten wierp Peck een blik op haar om haar te laten weten dat hij druk bezig was.

‘Zoek, Hugh. Laten we Hugh zoeken, Peck.’

Opeens blafte hij en hij had veel belangstelling voor een stuk grond rond een boomstronk.

‘Heb je iets? Heel goed. Brave hond.’ Ze markeerde de plek met felblauwe tape en daarna ging ze naast hem staan en bekeek het gebied, terwijl ze Hughs naam riep. Vervolgens sloot ze haar ogen om te luisteren.

Het enige wat ze hoorde was het zachte geruis van de regen en het gefluister van de wind door de bomen.

Toen hij haar aanstootte, haalde Fiona de sok uit haar jaszak en opende de plastic zak zodat Peck de geur opnieuw kon opsnuiven.

‘Zoek Hugh,’ zei ze nogmaals. ‘Laten we Hugh zoeken.’

Hij liep weer verder en Fiona stapte met haar stevige wandelschoenen over de boomstronk en volgde hem. Toen Peck naar het zuiden ging, gaf ze haar nieuwe positie door aan het basiskamp, en ze zocht contact met haar teamleden.

Het jochie was al minstens twee uur buiten, dacht ze. Een eeuwigheid voor bezorgde ouders.

Maar peuters hadden geen werkelijk tijdsbesef. Kinderen van zijn leeftijd waren bijzonder mobiel en ze begrepen niet altijd wat verdwaald zijn inhield, peinsde ze. Ze dwaalden rond, afgeleid door alles wat ze zagen en hoorden, en ze hadden behoorlijk wat uithoudingsvermogen, dus het kon uren duren voor Hugh moe werd van het rondlopen en besefte dat hij naar zijn moeder wilde.

Ze zag een konijn het struikgewas in schieten. Peck had zo veel plichtsbefef dat hij het beest geen blik waardig keurde.

Maar een klein jongetje? Eentje dat gek was op zijn ‘Wubby’ en van dieren hield? Een jochie dat volgens zijn moeder gefascineerd werd door het bos? Zou hij niet willen proberen het konijn te vangen, omdat hij ermee wilde spelen? Hij zou toch zeker proberen om het beest te volgen? Een stadskind, betoverd door het bos, de wilde dieren en de onbekendheid van alles.

Hoe zou hij die verleiding kunnen weerstaan?

Zelf begreep ze de betovering ervan heel goed. Ooit was ze zelf een stadsmisje geweest dat het bos geweldig vond en werd gehypnotiseerd door de groene schaduwen, het dansende licht, de reusachtige afmetingen van de hoge bomen, de heuvels en de zee.

Een kind kon zo gemakkelijk verdwalen in de vele hectares van het nationale park.

Hij heeft het koud, dacht ze. Onderhand heeft hij honger en is hij bang. Hij wil naar zijn moeder.

Het begon harder te regenen, maar ze gingen door: de onvermoeibare hond en de lange vrouw in een grove broek en nog grovere schoenen. Haar lichtrode paardenstaart hing als een nat touw op haar rug, en haar ogen die zo blauw waren als een meer tuurden door de duisternis.

Toen Peck weer een andere kant op ging, omlaag over een steile helling, maakte ze in gedachten een tekening. Als ze verder gingen in deze richting, zouden ze over minder dan vierhonderd meter bij de beek komen die de zuidoostelijke grens van haar sector was. Chuck en zijn Quirk zochten aan de andere kant ervan. In dit jaargetijde stroomde het water in de beek snel, dacht ze. Hij was koud en snel, en de oevers waren glibberig door het mos en de regen.

Ze hoopte dat het ventje er niet te dicht in de buurt was gekomen, of nog erger, had geprobeerd hem over te steken.

En de wind veranderde, merkte ze. Godverdomme. Ze zouden zich moeten aanpassen. Ze zou de geur nog een keer verversen en Peck even pauze gunnen om water te drinken. Ze waren al bijna twee uur in het veld en ook al had Peck drie keer heftig geblaft om aan te geven dat hij iets had geroken, ze moest nog altijd het eerste spoor zien van het jongetje; een stukje stof aan een braamstruik of een voetafdruk. De plekken waar Peck had geblaft had ze gemarkeerd met blauw en hun voortgang met oranje tape, en ze wist dat ze een of twee keer hun eerdere spoor hadden gekruist.

Ze zou contact opnemen met Chuck, besloot ze. Als Peck de jongen ruikt en het kind de beek is overgestoken...

Ze stond zichzelf niet toe om te denken dat hij erin was gevallen. Nog niet.

Op het moment dat ze haar walkietalkie pakte, blafte Peck weer. Ditmaal begon hij te rennen, na haar een korte blik achterom te hebben toegeworpen.

En ze zag het lichtje in zijn ogen.

'Hugh!' Ze verhief haar stem om boven de ondertussen kletterende regen en de fluitende wind uit te komen.

Het jongetje hoorde ze niet, maar ze hoorde Peck drie keer snel blaffen. Evenals de hond begon Fiona te rennen.

Ze gleed een beetje uit op de helling naar beneden toen ze de bocht om rende.

Vlak bij de oever van de snelstromende beek, een beetje te dichtbij naar haar smaak, lag een heel nat jongetje met zijn armpjes om de hond heen geslagen.

‘Hoi, Hugh. Hoi.’ Haastig overbrugde ze de afstand en hurkte neer, terwijl ze tegelijk haar rugzak afdeed. ‘Ik ben Fiona en dit is Peck.’

‘Hondje.’ Hij huilde in Pecks vacht. ‘Hondje.’

‘Hij is een braaf hondje. Hij is het beste hondje dat er is.’

Peck sloeg instemmend met zijn staart en Fiona haalde een astronautendeken uit haar rugzak. ‘Ik ga jou en Wubby hierin wikkelen. Is dat Wubby?’

‘Wubby viel.’

‘Ik zie het. Dat geeft niks. We zullen ervoor zorgen dat jullie allebei warm worden. Heb je je ergens pijn gedaan? O-o.’

Ze zei het opgewekt toen ze de deken om zijn schouders sloeg en de modder en het bloed op zijn voetjes zag. ‘Auw? We zullen je weer helemaal beter maken, hoor.’

Met zijn armen nog altijd om Peck heen geslagen, draaide Hugh zijn hoofd om en wierp Fiona een zielige blik toe waarbij zijn onderlip trilde. ‘Ik wil mama.’

‘Dat zal best. We gaan je naar mama brengen. Peck en ik. Kijk eens wat mama voor je heeft meegegeven.’ Ze haalde het zakje met winegums tevoorschijn.

‘Stoute jongen,’ zei Hugh, maar hij keek gretig naar het snoep terwijl hij zich aan Peck bleef vastklampen.

‘Mama is niet boos. Papa ook niet. Alsjeblieft.’ Ze gaf hem het zakje en pakte haar walkietalkie. Toen Hugh Peck een winegum voorhield, wierp Peck Fiona een zijdelingse blik toe.

Mag ik. Ah, mag ik?

‘Toe maar en zeg dank je wel.’

Voorzichtig pakte Peck het snoep aan en at het met één hap op. Daarna bedankte hij hem met een natte zoen die Hugh liet giechelen.